

Nadškofova homilija ob dnevu posvečenega življenja, 1. februarja 2020 v župnijski cerkvi Maribor – sv. Jožef

Geslo: »Moje oči so videle tvoje zveličanje« (Lk 2,30)

Spoštovani sobratje duhovniki, drage redovnice in redovniki, člani ustanov posvečenega življenja in člani družb apostolskega življenja, dragi bratje in sestre!

Zbrali smo se, letos izjemoma na dan pred praznikom Jezusovega darovanja, ki simbolizira Jezusovo predstavitev v templju ter izročitev Bogu za izpolnjevanje njegove volje.

Gre za praznik, ki so ga v Jeruzalemu obhajali že v 4. stoletju pod imenom »predstavitev«, od 6. stoletja naprej so ga za začeli obhajati tudi v Konstantinoplu, pod imenom »srečanje«. Na zahodu pa se ta praznik obhaja od 7. stoletja naprej. Do nedavnega, so ga praznovali kot »Očiščenje Božje Matere Marije«, ker pa na ta dan blagoslovljamo sveče, se je praznika oprijelo ime »svečnica«.

Danes ta praznik nosi ime »**Jezusovo darovanje v templju**«. Sveče, ki jih nosimo v rokah, nas ne povežejo samo z Marijo in Jožefom, ki stopata v tempelj, temveč tudi s Simeonom in Ano, ki v templju sprejmeta Bože Dete, kot » .. luč v razodetje poganom in slavo Izraela«.

Bog, ki je obljubil, da bo s svojim ljudstvom sklenil zavezo, večno prijateljstvo s človeštvom, da bo Emanuel, Bog z nami, sedaj na rokah Marije in Jožefa, prihaja v jeruzalemski tempelj, kraj dolgega in živega pričakovanja Odrešenika.

Najgloblji motiv, zakaj se je Bog naselil med nami je, da bi nam postal blizu v vsem, kot smo brali danes v 2. berilu: *»Zato se je moral v vsem izenačiti z brati, da je postal usmiljen in zvest veliki duhovnik pred Bogom v spravo za grehe ljudstva!«.*

Na ta način je on sam v globini izkusil to, kar mi doživljamo dan za dnem. Samo tako nam lahko prihaja naproti, kot pravi starček Simeon, kot: **»luč v razodetje poganom in slavo Izraela, tvojega ljudstva!«**

Evangelij nam predstavi dva starčka, Simeona in Ano, ki sta model pravega učenca, takšnega, kot bi moral biti vsak izmed nas, ne glede na starost ali poslanstvo, v katerega nas je postavila Božja previdnost. Oba, Simeon in Ana sta namreč takoj v detetu, ki sta ga prinesla Jožef in Marija v tempelj, prepoznala Odrešenika.

Evangelist Luka ju predstavi, ker v njima vidi »ostanek« teh, ki so v veri in v zaupanju v Boga tako napredovali, da se niso utrudili v pričakovanju Odrešenika.

Da lahko prepoznamo in sprejmemo Boga, ki se nam razodeva po Jezusu iz Nazareta, je potrebno da smo tudi mi kot Simeon in Ana. In kaj ju je krasilo?

Prva stvar, ki je podčrtana je **vztrajnost v veri in molitvi**. Predvsem za Ano smo slišali, da **»... ni zapuščala templja, ampak je s postom in molitvijo Bogu služila noč in dan«**. Njeno življenje je bilo ponižno služenje Bogu, prežeto z vero in darovanjem. Na zunaj skrito in neopazno, a veliko pred Bogom.

Tudi Simeon je bil ves prežet z Bogom, »**pravičen in bogaboječ**« in **v njem ni ugasnila vera**, da bo Bog poslal Odrešenika. Prav zato je ob srečanju z Božjim detetom lahko njegovo srce zapelo hvalnico, ki jo molimo ob izteku vsakega dneva: »**Zdaj odpuščaš, Gospod svojega služabnika po svoji besedi v miru, kajti moje oči so tvoje zveličanje...**« Ko je v rokah držal novorojeno Božje Dete, je čutil, da je vse, kar je on prej samo upal, zdaj potrjeno in uresničeno. Zato se po srečanju z Gospodom niti smrti več ne boji, kajti v naročje je sprejel Luč in Življenje.

Ob tem lahko zaslutimo, kaj pomeni osebno srečanje z Bogom. Osebni poseg Boga v življenje posameznika, dá človeku povsem nov smisel, odpre nam nove horizonte in daje naši veri novo trdnost.

Sveti papež Janez Pavel II. je želel, da na današnji praznik obhajamo tudi dan posvečenega življenja, kajti posvečeno življenje je **zaznamovano s popolno posvetitvijo**. Vsak kristjan je že pri krstu prejel dar novega življenja, ki je življenje z Bogom in za druge, z drugo besedo: pot svetosti.

Bogu posvečeno življenje pomeni, da se po redovnih zaobljubah, celotno in za vedno, izročimo Kristusu.

Geslo letošnjega Dneva posvečenega življenja je: »**Moje oči so vidеле tvoje zveličanje.**«

Ob doživljanju Simeona in Ane smo tudi vsi mi, ki smo se Bogu posvetili, povabljeni, *da se tudi mi nenehoma učimo prepoznavati Boga v našem življenju in svetu*. Za to pa je potrebna najprej vztrajnost in nato molitev.

Ob zgledu starčka Simeona, ki je **molil in čakal**, ki se ni naveličal čakati, kdaj bo napočil odrešenikov dan, lahko samo zaslutimo, kako čudovit je bil zanj trenutek, ko je mogel vzeti dete Jezusa v naročje in je mogel obsijan s svetlobo od zgoraj javno hvaliti in slaviti Boga, se mu zahvaljevati in zanj pričevati.

Mladim, ki se danes odločajo za poklic, se zdi pot Bogu posvečenega življenja težka, kajti polna je negotovosti in seveda, pot za Gospodom pomeni plavati proti toku sedanje miselnosti, ki je zaznamovana predvsem z iskanjem samega sebe, moje sreče, z iskanjem osebnega imetja in kariere. Tako nekateri v Bogu posvečenem življenju vidijo le še nek ostanek prejšnjih časov, ki izginjajo pred našimi očmi. Takšno gledanje na naše poslanstvo lahko tudi nas naredi črnoglede, še posebej, ko opažamo, kako se naše skupnosti manjšajo, kako je vedno manj novih poklicev ...

Toda, tudi v tej preizkušnji Bog od nas pričakuje trdno vero in zaupanje! Vsako krizno obdobje je lahko tudi milostni čas in so milostni trenutki, ko se morda lahko otresemo vseh naplavin, ki so se nabrale v toku časa in se toliko bolj odpremo Bogu, ko iščemo in razločujemo, kaj je njegova volja danes in tukaj.

Med nami se kdaj pojavi morda tudi pesimizem, ali občutek nemoči. Vsako leto nas je številčno manj, starejši smo, poklicev ni, kaj narediti z velikimi stavbami, ki so bolj breme, kot korist?

Toda: Če nas je Bog osebno poklical in če zaupamo, da je On tisti, ki je z nami, da hodi z nami in je sredi naših preizkušenj, težav, sredi našega veselja in žalosti - sredi vsega - potem je za nas pomembno predvsem eno, da znamo imeti odrte oči in srce, da prepoznavamo to Božjo navzočnost med nami.

Pesimizem ni krščanski. Rodi se iz dejstva, da nismo še osebno začutili božjega ljubkovanja, nam kliče papež Frančišek.

Veselje se rodi iz hvaležnosti, da se je Gospod osebno ozrl na nas, nas poklical in nam zaupal poslanstvo.

Ko je starček Simeon v rokah držal Božje Dete, je zapel hvalnico Bogu, ker je živo doživel in začutil, da Bog ostaja zvest svojim obljubam.

Tako kot je Simeon srečal Jezusa kot nebogljeno dete, tako mi vedno znova pri vsaki sv. maši srečujemo Gospoda v najsvetejšem zakramentu, pod podobo kruha in vina.

Ko ga bomo danes prejeli, se tako spomnimo na starčka Simeona. Kakor on, tako ga tudi mi sprejmimo, ne le na roke ali v usta, ampak prosimo, naj Gospod prevzame naše srce. Prihaja, da nam prinese zveličanje, tolažbo in novo upanje. Ker je Kristus v nas in z nami, lahko zaupamo in verujemo.

Danes se vam želim, drage redovnice in redovniki, zahvaliti za vašo navzočnost v naši nadškofiji. Zahvaliti se vam želim za vaše konkretno pričevanje, v duhu karizem, ki se razodevajo po vašem delovanju in služenju, ko se trudite, da bi po vas redovne karizme postale vidne po vašem življenjskem pričevanju. Predvsem hvala za vaše služenje in molitve za našo krajevno Cerkev.

Obenem Vas želim danes, na ta vaš praznik povabiti, da z veseljem in iskrenostjo še naprej spolnujete svoje poslanstvo, v zvestobi zaobljubam in karizmam, ki vam veliko pomenijo in so za vas nekaj tako zelo dragocenega. Cerkev računa na vas in se še naprej z zaupanjem obrača na vas, da tudi v tem času, polnem novih izzivov in nevere, vse ljudi kličete k poglobljenemu odnosu z Bogom! Da vabite tako posameznike, kot skupnosti, k večji zavzetosti v hoji za Kristusom.

Pot na katero vabite druge je dan za dnem vaša duhovna pot. Naj vaša osebna izkušnja srečanja z Gospodom pomaga vsem, ki iščejo smisel svojemu življenju.

Marija nam želi biti blizu. Opogumlja nas, da bi vztrajali na poti vere in da bi zaupali v Božjo pomoč.

Naša skupna prošnja na tem srečanju naj bo danes: »Marija, naša Mati, svojemu Sinu nas izroči!«. Ne zapusti nas, in nam daj, da bomo dan za dnem vedno bolj čutili tvojo materinsko varstvo in bližino Boga, ki je ljubezen! Amen.

Msgr. Alojzij Cvikl DJ
mariborski nadškof metropolit